

45. Yıl dönümünde Nurettin ve yoldaşları anarken görevlerimiz,

Her birinin anısı ve mücadelede bıraktığı izler bugünlere bırakılan ertelenmez görevler niteliğinde olduğunu unutmamalıyız. Bu gün Nurettin'i 45. Yılında anmak için bir araya geldiğimizde bu duygular üzerinden konuşmak istiyorum. O günlerin en unutmamamız gereken şeylerin başında yoldaşlarımızın başucunda yaptığımız antlar ve verdiğimiz devrime dair sözlerdir. Oysa hem dünyada hemde ülkemizde, Sovyetlerdeki glasnostsun etkisi ve 80 yenilgisiyle yaşadığımız bilgi karmaşasında Leninist örgütlenmeden uzaklaşılması neredeyse "ağzı yananların" yoğurt yememesini getirdi.

Siyasi ve sosyal mücadelenin sınıfsal temeline bağlı olarak gerek bilinç, gerek ise bunun sonucu örgütlenmenin önderleri durumundaki her bir kaybımızın bizler açısından önemi duygusallıktan öte yoldaşlığın ifadesi olarak değerlendirilmelidir. Onların her biri atılganlığı, önderlikleri, çalışma, disiplin ve çabaları ile nasıl olunması gerektiğini ortaya koyarlarken yerel ve evrensel sınıf mücadelesinin derslerini de anlatır gibiler. Kişisel anlatımlarımızda her biri için nasıl yiğit, fedakâr ve onurlu oldukları satır, satır anlatılırken bazı gerçekleri unutmamamız gerekir. 70'lerin devrimci önderlerinin Sovyetlerin, demokratik ve sosyalist halk devletlerini yaratan devrimcilerin ve işçi, köylülerinin mücadele ve örgütlenme deneyleri üzerinden var oldukları gibi, bugünler de bu deneylere ek olarak 70'lerin mücadele ve örgütlenme deneyleri üzerinden dersler çıkartarak günümüz sınıf mücadelesinde demokrasi ve sosyalizm amaçlarına ulaşmaya çalışmaktadır.

Her yıl tekrarlanan ve bizler için değerli olan insanların kaybı hakkında yapılan anmaları ve yazıları gördüğümde artık kanıksanan ve "sıradanlaşan" duyguların egemen olduğunu görüyorum. İçimizde yaşadığımız duygusal bağılıkların ve Onlara duyduğumuz saygı ve sevgi inanıyor ve biliyorum ki, bizler için çok önemli. Ancak bir kelimeyi de hatırlatmak isterim, "alışmak". İşte bir çeşit geri adım atılmasını da sağlayan bu kelime yaşadığımız duyguların ve düşüncelerin doğru tepkisini gelişen süreçte ortaya konmasını da engelleniyor.

Öncelikle kaybettiğimiz her bir arkadaşımızın nasıl bir mücadele ve örgütlülük içinde bu sonucu yaşadıklarını bir kenara bırakıyoruz çoğu zaman. Aslında burada kendi yaşadığımız mücadele ve örgütlülüğümüzü de bırakmış oluyoruz geride. Oysa o zaman dilimi içinde yaşanan örgütsel ve mücadele çizgisi anlamında tecrübelerin geleceğe ışık tutan önemli birikimleri de içinde barındırdığını biliyoruz. Biliyoruz ama bu birikimleri olumlu ya da olumsuz sonuçlarıyla bu günlere aktarabiliyoruz mu? Mücadele geleceğe ders bırakmak için verilmiyor, o an içinde doğru bildiğimiz örgütlenme ve bu örgütlülüğün önderliğinde verilen mücadele istenilen amaca ulaşmak için yapılması gereken olduğunu da biliyoruz. Bu gün de öyle değil mi? Mücadele ve onu başarmak için bir arada olabilmek yani örgütlenmek, ortaya çıkan sorun ya da sorunlar karşısında çözebilmenin araçlarıdır. O anki bilinç, anlama ve ne, nasıl, niçin sorularına yanıt olabilecek sonuçları eşit, adil, özgürlük kavramlarıyla yoğurmuş bir süreci örgütlü olarak yürütebilmek insan olmanın sonucu değil mi?

Onların her biri nasıl ki halkın ve işçilerin önderliğini yapmayı ve yine halkın ve işçilerin örgütlenmesini amaçladığı gibi bugünde kesintisiz süren bu mücadelenin parçası olarak Onların tecrübe ve çabalarını günümüzün şartlarına ve durumuna uygun olarak hayata geçirmek gerekir. Yaklaşık bir ay önce İstanbul'da yine başka bir yoldaşımızın Ekrem Ekşi'nin anmasında alınan yolu düşündüğümüzde bugün ki örgütlenme ve mücadele içindeki gençlik ve partinin sahiplenmesi gibi her bir yoldaşımızın ve özellikle bugün andığımız Nurettin'in de parti ve gençlik önderliğinde anmayı sağlamak doğru olandır. Çünkü Onların her biri bugün nasıl mücadelede ve içimizde yaşıyor diye haykırıyorsak, Onları anmak ve yaşatmak daha çok bu mücadele içindeki gençlik ve partililerin bir görevi olmalıdır.

Yine bugün devlet ve iktidar konusunda önümüze çıkan sorunları çözebilmek için halkın devrimci ve demokrasi isteyen örgütlerinin oluşturduğu 3. cephe olarak nitelenen ve sınıf mücadelesinde halk demokrasinin unsuru olabilecek bir program ile süreci örgütlemeye çalışan örgütlerin itici gücü olmaya çalışan işçi sınıfı partisinin içinde mücadele vermeye çalışmak zorunda olduğumuzu da

görmeliyiz. Nurettin ve kaybettiğimiz tüm devrimci ve yoldaşlarımızın sınıfa ve halka sorunlarını çözmek için verdikleri mücadelede yitirmemiz bugün verdiğimiz mücadelede yaşadıklarını haykırmamız ve Onların bizlere bıraktığı sorumluluk bu örgütlülüğün unsurları olmamız gerektiğini dayatmaktadır. Çünkü onların her biri örgütlü duruşun en güzel örnekleriydi.

Bu arada öncelimiz ve geçmiş örgütlenmemiz içinde bulunan yoldaşlarımızı her yıl dönümlerinde giderek “sıradanlaşan” anmalar ile değil Onların da taşıdığı direngen, mücadelecı, örgüt bilinç ve inancıyla bugün sınıfsal mücadelenin gereği olan işçi sınıfı partisi içinde ve etrafında olmamız kadar doğal ve doğru olan davranış dışında olmamalıyız. Kayıplarımız, yitirdiklerimiz sadece kişilerden ibaret olmasa da, o anki bilinç ve düşüncelerimizle doğru kabul ettiklerimiz için nasıl tüm çabamızla çalıştıysak, o günlerin deney ve derslerinden çıkan olumlu ya da olumsuz sonuçlar ile bugün yürütülen örgütlenme ve mücadelenin tecrübeli ve yakın tarihi yaşayanları olarak yine yarınlara umduğumuz kardeşlik, eşitlik ve özgürlüğe gidilirken sınıfın öncülüğüne inanarak örgütlü olmak zorundayız. Bu anlamda sınıfın öncü ve örgütleyici gücü olan partinin çalışmaları, programı ve genel kurullarında ortaya konulan hedefleri günlük mücadelenin de parçası olarak gerçekleştirmek biliyoruz ki örgütlenmenin bir parçası olmamız ile mümkündür.

Yine Nurettin’i 45. yılında anmak bizler için Ona duyduğumuz sevgi ve saygının gereği olduğu kadar, bugün mücadelenin genç unsurlarına O ve diğer yoldaşları anlatabilmenin de olanağını ortaya koymaktadır. Nasıl ki bir ay önce İstanbul’da Ekrem yoldaşı Emep ve Emep gençliği ile birlikte anarak ve hep beraber Gezi eylemcilerine de verilen destek ile olması gerektiği gibi davrandıysak, Nurettin için de bunu yaratabilmek hem yoldaşımızı bugünlerde yaşatabilmenin, hem de geçmiş ve geleceği birleştirebilmenin aracı olması sağlanmalıdır. Samsun halkı ve gençliği Nurettin ve diğer yoldaşları unutmadığını ve demokrasi mücadelesinde hak ettikleri yerde yaşattıkları ancak sınıfın ve önderliğinin bu geçmiş-gelecek köprüsünü kurmasıyla olabilecektir. Bunun bir görevi de o günleri birlikte yaşayan bizlerinde sırtındadır.

İnsanlık tarihinin aynı zamanda sınıflar ve bunların karşılıklı mücadelelerinin tarihi olduğu bilinciyle, yüz yılı aşkın süren bu topraklardaki insanlığın nihai kurtuluş mücadelesinin örgütlü güçlerinin oluşum ve gelişimleri aynı zamanda bugün bizlerin de yaşamsal tarihidir. 100. Yılı kutladığımız cumhuriyetin demokrasi mücadelesinden ve devrimci mücadeleden uzaklaştığında neleri yaşayacağımızı canlı olarak görüyoruz. Cumhuriyet bize feodal devlet yapılanmasının artıklarını ortadan kaldırmayı gösterdiyse de emperyalizm ile birlikte demokrasiden de uzaklaşan kapitalist sınıfların yapamadığı demokrasiyi de sağlama görevini işçilere ve onların önderliği olan partiye bırakmıştır. Bunun teorik ve ideolojik temellerini Marks ve Engels’den sonra Lenin, Stalin, Enver Hoca’nın yazılarında görebilirsiniz. Bu anlamda kesintisiz süren sınıf mücadelesin tecrübeleri ışığında bugün daha ileri ve güzel geleceğe gidebilmek, Nurettinleri ve bu şehirde, ülkede yaşadıklarımızı doğru anlayıp bugünlere anlatabilmek örgütlü olabilmenin de bir nedenidir. Yapılması gereken şey de tam budur.

Nurettin ve kaybettiğimiz yoldaşlarımızı bugün bir kere daha anarken saygı ve sevgimizi mücadelenin içinde gençlik ve halk ile birlikte olarak yaşatacağımızı söylüyoruz.

(21 Kasım 1999 tarihli Evrensel’de “Yoldaşım Nurettin Altaylı anısına” olarak yayınlanmış)
